

Pamflet

Núm. 17 (2.ª època)

SURT EL DISSABTE

Barcelona, 2 de maig del 1936

Protestem

de l'assassinat vil i covard dels germans Badia. Els comentaris i les necrologies entusiastes no han d'esvair la protesta enèrgica per damunt de consideracions i arguments. Els miserables que armaren el braç dels assassins els feien apuntar contra Catalunya i les reivindicacions de justícia dels catalans. Amb l'assassinat d'homes no es demostra la raó ni la virilitat. Aquestes qualitats només es palesen alliberant als homes de tota esclavitud.

L'assassinat dels germans Badia

Els germans Badia han estat assassinats. Vilment assassinats. Han mort com soldats, rebent drets, de cara al perill, la ferida mortal. Noble mort. Digna d'uns herois.

El comportament dels dos germans ha tingut sempre aquest sabor d'heroisme. Inclús en les errades que a l'un o a l'altre dels germans Badia podessin retreure els adversaris o amonestar els amics, ambdós hi posaven sempre un caient heroic, de compliment del deure—que aquest és el sentit de l'heroïtat. En el gest més desplaçat, la decisió més inescapant, sempre, sempre, estava dictada per l'amor a Catalunya que un excés de passió desorbitava.

Per als dos, Catalunya no era sols un amor, sinó un dolor. Pocs homes hi ha que puguin vanar-se d'haver sentit amb tant de sofriment, d'haver ofert tant de sofriment, a Catalunya. Recordem el procés de Garraf. Començà pels martiris a la Direcció de policia per fer declarar a aquells jovenets als quals s'acusava de l'intent. Després el presidi. I entre aquells jovenets que són martiritzats i després condemnats hi ha Miquel Badia.

Miquel, per la seva edat, és destinat al Reformatori d'Alcalà. Reformatori és un dir; a Espanya és una befa. El Reformatori hauria de tenir la missió d'elevat els joves delinqüents donant-los un concepte de dignitat de la vida, ensinistrar-los en l'amor i la pietat pels homes, per l'amor i pietat que ells en reben després de la caiguda. A Espanya se'ls transforma en feres, perquè com feres els tracten altres feres. Miquel pateix totes les vexacions; rebel, intenta escapar i és de nou detingut i sofreix un càstig horros. Nosaltres escrivíem el febrer del 1931 en el periòdic «La Rambla», on

Miquel Badia

Josep Badia

féiem la campanya per l'amnistia: «Fer-
rer disminueix 20 quilos de pes sotmès a
un règim de càstig en una mala cella a
pa i aigua. Badia ni pa ni aigua. Durant
vint-i-quatre hores, en ple mes d'agost,
no li donen beure; llepa les pedres de la
paret, procura beure els seus propis
orins i ni així pot calmar la seva set. I el
càstig dura molts dies.»

Ens assabentàrem de tanta crueltat per
una lletra que ens mostrà el seu germà
Josep. I quan ens condolíem del seu so-
friment, Josep, que sentia un amor im-
mens pel germà més petit, ens responia:
«però el meu germà és fort i sap resis-
tir».

Aquest era el secret dels dos germans:
fortalesa i resistència. Virtuts i defectes

eren en ambdós ofrenes a Catalunya i
aquestes grans virtuts de la força i de la
resistència les posaven al servei de la
pàtria.

Miquel era acció. A cops violenta,
com s'adiu a un jove; sovint excessiva,
com si fos un defici. Però ella, tota ella
era per Catalunya. Aquesta acció, aques-
ta violència, el defici, donaven un to pe-
culiar a la seva obra. La pàtria es sobre-
eixia amb un daler de destí que corre-
ni. Ho atropellava tot per a assolir
aquest destí, raonaments, consideracions,
oportunitats. Era com riu tumultuós que
inunda i porta desconhorts, però també
porta adob i saó i pa i riquesa per als ho-
mes. De la pasta de Miquel estan for-
mats els infantadors de pobles: la raó

i la justícia transformada només en ac-
ció per a no entretenir-se ni exposar-se a
l'enterniment amb l'adversari.

Josep era la bondat. Però per llei ma-
teixa d'aquella força i aquella resistència
era una bondat activa, bellicosa, una bon-
dat de sant, i del guerrer que hi ha d'ha-
ver en tot sant si és que vol portar un
bé durador als homes.

I han caigut tots dos per Catalunya.
Perquè no cal enterbolir la mort amb
rumors de venjances personals: han cai-
gut sentenciats pels esforços que han fet
per Catalunya, pels que s'esperava que
per Catalunya farien. Tota aquella força
i aquella resistència ha estat abatuda per
una punteria afinada.

I han caigut alhora. Els dos germans
han barrejat en el mateix carrer i en el
mateix bassal llur sang. La germanat els
ha perdurat després de la mort.

No ha estat infructuosa llur vida. Si
altra cosa no en poguéssim lloar, i en
lloariem moltes a tenir temps i espai,
n'hi hauria prou amb l'alt exemple de
fervor a la pàtria que reteren fins morir.
Hi ha qui creu que cal tancar el cicle
heroic en la lluita per la llibertat nostra.
Seria traïció que a l'inici del camí en
volguéssim deturar la marxa. I seria des-
encert i covardia que la volguessin em-
prendre com col·legials que surten a pas-
seig amb el mestre. Necessitem encara
el noble exemple que ens pot donar l'he-
roi, i necessitem mantenir aquesta figura
d'heroi, encara que sigui amb imperti-
nència, amb violència àdhuc.

Els germans Badia han caigut morts
per Catalunya. Catalunya no mor quan
moren els seus homes. Quan moren per
ella s'enforteix més encara; és més viva
encara. Dimarts Catalunya va eixamplar
els àmbits de la seva llibertat.

AIGUADER